

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ιερά Αρχιεπισκοπή Τιράνων

Δuo παράδοξες «πρωτοτυπίες»

Εκκλησιαστικής δεοντολογίας

Η πρωτάκουστη πρωτοτυπία στα εκκλησιαστικά χρονικά, ένα Γραφείο μιας Ιεράς Μητροπόλεως της Ελλάδος να επιτίθεται προσβλητικά σε Προκαθήμενο μιας γειτονικής Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, γεγονός που αντιβαίνει σε κάθε εκκλησιαστική δεοντολογία, συνεχίστηκε. Οι ανώνυμοι συντάκτες του δευτέρου δημοσιεύματος (28.1.2019) έσπευσαν να δικαιολογήσουν την απρέπιά τους, ότι δεν πρόκειται για υβριστικό δημοσίευμα αλλά για «κριτική».

Προφανώς δεν είναι απλή «κριτική» η καταληκτική φράση, με την οποία τελείωσε θριαμβευτικά το πρώτο τους κείμενο: *«Ας μην αναλώνονται (δηλαδή μεταξύ πληθώρας Ορθοδόξων Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων κλπ. και ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας) στους ατελέσφορους και επιζήμιους Διαθρησκειακούς Διαλόγους, γενόμενοι εκόντες άκοντες, **όργανα των σκοτεινών δυνάμεων για την προώθηση της δαιμονικής πανθηρησκείας**»*. Αποτελούν απαράδεκτη ύβρη οι λέξεις αυτές, όταν μάλιστα εκτοξεύονται όχι ατομικά από κληρικούς ή θεολόγους, αλλά από ένα θεσμοθετημένο Γραφείο Ιεράς Μητροπόλεως. Και μάλιστα όταν απευθύνονται σε αξιοσέβαστο Ορθόδοξο Προκαθήμενο με πανθομολογούμενο ιεραποστολικό, ποιμαντικό, κοινωνικό έργο, Πανεπιστημιακό Καθηγητή δεκάδων Ελλήνων Μητροπολιτών, τον αναθεμελιωτή της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, προσωπικότητα, κατά την φράση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ, «κλειζουσα την Όρθόδοξον Καθολικήν του Χριστού Έκκλησίαν». Υπάρχει βαρύτερη βλασφημία από αυτή, η οποία μάλιστα προεκτείνεται εμμέσως και σε όλους εμάς τους Ορθοδόξους της Αλβανίας; Στο δεύτερο εκτενές κείμενο των ένδεκα σελίδων (28.1.2019) δεν βρέθηκε μία λέξη συγγνώμης για τις προσβλητικές τους εκφράσεις.

Επικαλέστηκαν τη δικαιολογία: *«...αποτελεί... σύνηθες δυστυχώς φαινόμενο ... πολλοί Προκαθήμενοι Ορθοδόξων Εκκλησιών και Πατριάρχες να θέτουν εαυτούς υπεράνω πάσης κριτικής.... Θέλουν όμως να λησμονούν ότι στην*

Αγία Ορθοδοξία μας, ... ο πιστός λαός του Θεού έχει λόγο, και μάλιστα ουσιαστικό, σε θέματα πίστεως...». Ποιον όμως ακριβώς «πιστό λαό του Θεού» εκπροσωπούν οι γνωστοί άγνωστοι «εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές»; Με ποια διαδικασία εξουσιοδοτήθηκαν; Ποιοί και πώς τους ανέθεσαν την αποστολή να κρίνουν και να κατακρίνουν τους πάντες; Δεν έχει θεσπιστεί από την Ορθόδοξη Παράδοση ένα μητροπολιτικό «Γραφείο» να αυτοαναγορεύεται πανορθόδοξη «Εισαγγελία» και «κριτής της Οικουμένης». Ακόμη, να ενεργεί ως εικονικό λαϊκό δικαστήριο, να εγκαλεί και να καταδικάζει εκείνους, οι οποίοι δεν συμφωνούν με τις δικές τους θεωρίες. Αυτό το κακέκτυπο παπικής Ιεράς Εξετάσεως, που επιχειρεί να τρομοκρατεί σεβάσμιους λειτουργούς της Ορθοδοξίας είναι απαράδεκτο για τις Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες.

Η προσβλητική επίθεση κατά του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας άρχισε (10.12.2018) ως κεραυνός εν αιθρία χωρίς κανένα λόγο, δεδομένου ότι ο Αρχιεπίσκοπός μας ουδέποτε έγραψε το παραμικρό εναντίον τους. Διέστρεψαν τον τίτλο μιας ομιλίας του κατά την τιμητική τελετή απονομής της ανωτάτης διακρίσεως του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινή» (4.11.2018). Παραποίησαν τις δυο λέξεις του τίτλου της ομιλίας: «θρησκευτικός πλουραλισμός». Απέδωσαν στον όρο δική τους αυθαίρετη σημασία, άσχετη με το νόημά του. Στην προηγούμενη απάντησή μας (15.1.2019) αποσαφηνίσαμε ότι οι λέξεις «θρησκευτικός πλουραλισμός» αναφέρονται στην ποικιλία των θρησκευτικών πεποιθήσεων στον κόσμο, στην πολλαπλότητα των θρησκευτικών απόψεων των διαφόρων πολιτισμών και όχι σε κάποιο «σκοτεινό κίνημα». Η εμμονή να καταφέρονται εναντίον κάθε θρησκευάτος οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το «Γραφείο» αυτό δεν είναι απλώς «επί των αιρέσεων και των παραθρησκειών» αλλά και κατά πασών των θρησκειών της οικουμένης.

Με τον ίδιο χαρακτηριστικό δόλιο τρόπο οι συντάκτες του «Γραφείου» επιχειρήσαν να αλλοιώσουν την έννοια του δευτέρου σκέλους του τίτλου της ομιλίας του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου: «ειρηνική συνύπαρξη». Έσπευσαν να τον συμβουλευσουν: *«Ας μην ελπίζουν ο ίδιος και οι όμοια φρονούντες, ότι μπορούν να εδραιώσουν ειρήνη και συναδέλφωση στη γη χωρίς τον Μέγα Ειρηνοποιό, την Ένσαρκη Ειρήνη, το Χριστό, διότι, μόνο Αυτός και κανένας άλλος είναι «η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας,....».* Όμως ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος κατά τη μακροχρόνια ζωή και διακονία του δεν έπαυσε ποτέ να αναφέρεται στην ειρήνη που δίνει ο

Χριστός, στα κηρύγματα, τις εισηγήσεις, τις συνεντεύξεις, τις δηλώσεις, στα κείμενά του. Ήδη στην πρώτη μας απάντηση η παραπομπή που δώσαμε δεν ήταν «σε άγνωστο άρθρο που από μόνη της δεν λέει τίποτα», όπως ισχυρίζονται, αλλά στο συγκεκριμένο βιβλίο «Συνύπαρξη», του γνωστού εκδοτικού οίκου των Αθηνών, «Αρμός», το οποίο έχει επανειλημμένως εκδοθεί. Προσθέτουμε σήμερα ότι επρόκειτο για Διάλεξη κατά την αναγόρευσή του ως επιτίμου διδάκτορος Φιλοσοφίας από τη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης (18.2.2002). Τις θέσεις αυτές έχει συχνά αναπτύξει σε κείμενά του στα Ελληνικά και σε άλλες γλώσσες. Ενδεικτικά προσθέτουμε το άρθρο «Χριστιανικές αρχές της ειρηνικής συνυπάρξεως», Αντίδωρον τῷ Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσοστόμῳ Θέμελι, Καλαμάτα 2006.

Επειδή το θέμα της κατά Χριστόν ειρήνης έχει θεμελιώδη σημασία και δεν προσφέρεται για απρεπείς υπαινιγμούς, επιβάλλεται να παραθέσουμε ορισμένες χαρακτηριστικές παραγράφους από το βιβλίο «Συνύπαρξη» 4^η εκδ. Αθήνα, 2016, (σελ. 26-30):

«1. Η ειρήνη, δώρο Θεού. Η υπέρτατη Πραγματικότητα, ο «όντως Ὄν», ο δημιουργός και προνοητής του σύμπαντος, αποκαλύπτεται μέσα από τα βιβλικά κείμενα ως «Θεός ειρήνης». Η ειρήνη δεν είναι κάτι που μπορεί να κατακτήσει ο άνθρωπος μόνος του, με δικές του αποφάσεις και ενέργειες. Παραμένει τελικά δώρο του. Ένα δώρο όμως που για να δοθεί απαιτείται η ανάλογη στάση του ανθρώπου...

2. Ο Χριστός, ἡ εἰρήνη ἡμῶν. Η αποφασιστική φάση στη θεία αποκάλυψη έρχεται, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, με τη σάρκωση του Λόγου του Θεού, του Ιησού Χριστού. Στο πρόσωπό Του πραγματοποιείται η προφητεία του Ησαΐα για τον «ἄρχοντα ειρήνης» (9:6) και τον «πάσχοντα δοῦλο» (53:5). Πιστός στην παλαιοδιαθηκική παράδοση, που έβλεπε την παρουσία του Θεού ανάμεσα στον λαό Του ως το ύψιστο αγαθό της ειρήνης (Λευιτ. 26:12' Ήεζ. 37:26), ο ευαγγελιστής Ιωάννης θεωρεί την παρουσία του Ιησού ως την πηγή της ειρήνης: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ιω. 14:27), βεβαιώνει ὁ Χριστός τούς μαθητές Του πριν από το Πάθος Του και μετά την Ανάστασή Του τούς προσφέρει μια νέας ποιότητας ειρήνη: «Εἰρήνη ὑμῖν... Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον...» (20:19-23). Μια ειρήνη που στηρίζεται στη νίκη Του επάνω στον θάνατο. Λαμβάνοντας το Ἅγιο Πνεῦμα αποκτούν μια νέα εξουσία για την υπέρβαση της αμαρτίας, που αδιάκοπα υπονομεύει την ειρήνη μέσα στη ζωή της ανθρωπότητας.

Ο Απόστολος Παῦλος στις επιστολές του συνδέει σταθερά χάρη και ειρήνη, δηλώνοντας έτσι την προέλευση της τελευταίας και τον άμεσο δεσμό της με τη σωτηρία. Ο Χριστός είναι «ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Εφ. 2:14' πρβλ. Κολ. 1:18-20). Έτσι, ο Χριστός υψώνεται ως ο αιώνιος πρωταγωνιστής της καταλλαγής και της ειρήνης στις προσωπικές, στις τοπικές και στις παγκόσμιες διαστάσεις. Η σταθερή λοιπόν έμπνευση των χριστιανών για την καταπολέμηση της βίας, για τη συμφιλίωση και την ειρήνη, πηγάζει αδιάκοπα, όχι απλώς από τη συλλογιστική αναφορά στον ιστορικό

Ιησού, αλλά από την υπαρξιακή, προσωπική σχέση με τον συνεχώς παρόντα Κύριο, πού είναι «χθές και σήμερον ὁ αὐτός και εἰς τούς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13:8). Και η Εκκλησία το σώμα τού Χριστού στον κόσμο ακατάπαυστα δέεται: «ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης», «ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου».

3. Συμμέτοχοι στο ειρηνοποιό ἔργο του Θεοῦ. Ὅσο περισσότερο χωρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τον Θεό, τόσο απομακρύνεται ἀπό την εἰρήνη. Και ἀντιστρόφως, ὅσο απομακρύνεται ἀπό την εἰρήνη, τόσο χωρίζεται ἀπό τον Θεό. Αὐτή η συναίσθηση του ἀδιάρρηκτου δεσμοῦ Θεοῦ και εἰρήνης δεν οδηγεί τον πιστό σέ μια παθητική ἀναμονή των θείων ἐπεμβάσεων για την επικράτηση της εἰρήνης στη γη. Ἀντίθετα, παρακινεῖ σε μια ολόψυχη προσπάθεια συμμετοχῆς στο ειρηνοποιό ἔργο τού Θεοῦ. Ὅσοι ἔχουν εὐλογηθεῖ με την εσωτερική εἰρήνη ἔχουν την εὐθύνη να γίνουν ειρηνοποιοί και να συμφιλιώνουν αὐτούς πού βρίσκονται σέ ἐχθρότητες.

Χαρακτηριστικά ὁ Μ. Βασίλειος ἐπισημαίνει: «Οὐ δύναμαι πείσαι ἑαυτόν ὅτι ἄνευ... τοῦ... εἰρηνεύειν πρὸς πάντας δύναμαι ἄξιος κληθῆναι δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (PG 32, 737B) («Δεν μπορῶ να πείσω τον εαυτό μου ὅτι, χωρίς να εἰρηνεύω με ὅλους, εἶμαι ἄξιος να καλούμαι δούλος Ἰησοῦ Χριστοῦ»).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος ἀναλύει στη συνέχεια και τα ἐξῆς σημεῖα:

4. Σχέση εἰρήνης και δικαιοσύνης...

5. Προτεραιότητα στην εσωτερική εἰρήνη. Η βιβλική διδασκαλία ἐπιμένει ὅτι η εἰρήνη πρέπει να ἀρχίζει ἀπό μέσα μας: «Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς» (Α΄ Θεσ. 5:13). «Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τάς καρδίας ὑμῶν και τά νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλ. 4:7). «Εἰρηνεύετε· και ὁ Θεός τῆς ἀγάπης και τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β' Κορ. 13:11). Ἀκόμα και ὅταν ζοῦμε σέ περιβάλλοντα πού ἀντιτίθενται στην εἰρήνη. Ὅσον ἐξαρτάται ἀπό ἐμᾶς, οφείλουμε να διατηροῦμε σχέσεις εἰρηνικές προς ὅλες τις κατευθύνσεις, «εἰ δυνατόν, τό ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12:18). Η εσωτερική εἰρήνη ἀκτινοβολεῖ ως σεβασμός στην ἀξιοπρέπεια του κάθε ἀνθρώπινου προσώπου ως δημιουργήματος του Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως του τί πιστεύει ἢ αν πιστεύει.

6. Η ἀγάπη θεμέλιο της εἰρηνικής συνυπάρξεως. Η χριστιανική ἐμπειρία κυρίως ἐπιμένει ὅτι το ουσιαστικά ἀντίθετο της εἰρήνης δεν εἶναι ὁ πόλεμος, ἀλλά ὁ ἐγωισμός, ὁ ἀτομικός, ὁ συλλογικός ἐγκεντρισμός, πού ἐπιδιώκει το δικό του συμφέρον το προσωπικό, το κοινωτικό, το θρησκευτικό. Και πού οδηγεί στην υποτίμηση των ἄλλων, στην περιφρόνηση του διαφορετικού, ἀλλά και σε μια εσωτερική ἀναταραχή. Το μόνο ἀποτελεσματικό ἀντίδοτο στον ἐγωισμό εἶναι η ἀγάπη. Ἐτσι, η χριστιανική πίστη και ἐμπειρία προσφέρουν ὄραμα και πνευματική δύναμη για τη συνεχή ὑπέρβαση της αιτίας των συγκρούσεων, για την ἐξουδετέρωση του ἐγωισμοῦ. Ὅσοι θέλουν να ἀνήκουν στην Εκκλησία του Χριστοῦ, να ἀκολουθοῦν «τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ», οφείλουν να εἶναι παράγοντες εἰρήνης. «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοί υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Ματθ. 5:9). «Οὐδέν εἰρήνης ἴσον», συμπεραίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (PG 53, 335)...».

Δεν θα παρασυρθοῦμε σε ἀναίρεση του παραπλανητικοῦ τους κειμένου. Οἱ «ἐκκλησιαστικοί ἀντιεξουσιαστές» δεν ἐνδιαφέρονται για σοβαρό

αντικειμενικό διάλογο προς αναζήτηση της αλήθειας. Απλώς επιδιώκουν να εκμεταλλεύονται ευκαιρίες, για να προβάλουν τις γνωστές ακραίες πεποιθήσεις τους ότι: *«πληθώρα Ορθοδόξων Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων, κληρικών, μοναχών και λαϊκών κινούνται προς αυτή την αρνητική κατεύθυνση»*. Όταν αποκαλύφθηκε με την απάντησή μας (16.01.2019) ότι διέστρεψαν τη σημασία του όρου «θρησκευτικός πλουραλισμός και παραποίησαν τα αναφερόμενα στην «ειρηνική συνύπαρξη» στην υφήλιο, κατέφυγαν στη γνωστή σοφιστική τους μέθοδο «μετάβαση σε άλλο γένος», δηλαδή γλίστρησαν σε άλλο θέμα: *«δεν γνωρίζουμε ποια ήταν η μαρτυρία που έδωσε ο Μακαριώτατος (διάκονος τότε) στην εν λόγω συνέλευση του ΠΣΕ. Εκείνο όμως που γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι η μαρτυρία.....»* και παραθέτουν διάφορες άλλες απόψεις κατά του ΠΣΕ και του Οικουμενισμού. Σημειώνουμε ότι η λέξη «Οικουμενισμός» δεν υπήρχε στο άρθρο του Αρχιεπισκόπου με αφορμή του οποίου άρχισαν την προσβλητική τους επίθεση. Θα ήταν απαραίτητες αντίστοιχα πολλές σελίδες, για να φανερωθούν οι ανακρίβειες και οι υπερβολές τους. Οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές επιδιώκουν να επιβάλλουν τις κατασκευασμένες θεωρίες τους επαναλαμβάνοντάς αυτές επίμονα και μονότονα. Όμως τις θεολογικές γνώμες, θεωρίες και ερμηνείες τους η συντριπτική πλειοψηφία των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών δεν τις έχει υιοθετήσει.

Ως δήθεν εξουσίαν έχοντες, αναμασούν τις θέσεις τους εναντίον όσων διαφωνούν με τις απόψεις τους, επιδιώκουν να αμαυρώνουν την εικόνα και το έργο τους, δηλητηριάζοντας μερίδα του Ορθόδοξου πληρώματος. Και το χειρότερο, ταυτίζουν τον εαυτό τους με περιπτώσεις αγίων μορφών στη ζωή της Εκκλησίας μας, που αντιτάχθηκαν ακόμη και σε Ιεράρχες και Συνόδους. Τώρα επιχειρούν να εκτοξεύσουν από την άνεση ενός «Γραφείου» τους «κατακριτικούς» πυράλους τους και στη γειτονική μαρτυρική Αλβανία. Εδώ όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία προσπαθεί να αναπτυχθεί μέσα σε μια πολυθρησκευτική κοινωνία και να συμβάλει στην ειρηνική συνύπαρξη των κατοίκων της χώρας. Σε αυτή την άδικη επίθεση αντιδρούμε.

Θα περίμεναν ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Αλβανίας να κηρύξει πόλεμο κατά των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων; Όταν προσευχόμαστε στην Θεία Λειτουργία «ὕπέρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», γνωρίζουμε ότι ο κόσμος αυτός δεν αποτελείται μόνο από Ορθοδόξους Χριστιανούς. Προτιμούμε αυτό που λέει η αποστολική παρότρυνση: «εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων

άνθρώπων ειρηνεύοντες.» (Ρωμ. 12:18). Αυτό συμερίζεται η κοινή λογική και με αυτό συμβάλλουμε στην ειρηνική συνύπαρξη στη χώρα μας.

Το εν λόγω «Γραφείο», προκειμένου να εκδώσει «πιστοποιητικό Ορθόδοξου φρονήματος» για τον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας, του ζητεί αντιαιρετικούς «λόγους, εγκυκλίους προς το ποίμνιο, ημερίδες, συνέδρια, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές». Δηλαδή, θα ήθελαν ο Αρχιεπίσκοπός μας να κυκλοφορεί εγκυκλίους εναντίον όλων των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της χώρας μας (Σουνιτών Μουσουλμάνων, Μπεκτασί, Ρωμαιοκαθολικών, Προτεσταντών, Αγνωστικιστών); Αλλοίμονο και τρις αλλοίμονο, αν κάποιος Αρχιεπίσκοπός μας υιοθετούσε μια τέτοια μικρονοϊκή ολέθρια ποιμαντική τακτική, που θα δυναμίτιζε την ειρηνική συνύπαρξη στην περιοχή.

Η Ορθόδοξος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Αλβανίας έχει την υπεύθυνη Ιερά Σύνοδό της, την Κληρικολαϊκή Συνέλευση και τα άλλα υπεύθυνα όργανά της, τα οποία κρίνουν, αποφασίζουν σε ποιους διεθνείς Οργανισμούς, Συνελεύσεις, Συμβούλια, Επιτροπές, γενικώς συναντήσεις με μη Ορθόδοξους, λαμβάνουν μέρος τα μέλη της (όπως η συνάντηση που διάλεξαν να προβάλουν με βίντεο) και δεν δέχεται υποδείξεις και προσβολές από αναρμόδια Γραφεία ξένων Μητροπόλεων. Γενικά δεν χρειάζεται συμβουλές από φανατικούς εκκλησιαστικούς εξτρεμιστές και μάλιστα άλλων χωρών.

Ο δικός μας Αρχιεπίσκοπος επί τρεις σχεδόν δεκαετίες στην Αλβανία, ζει λιτά συμεριζόμενος στερήσεις, κινδύνους, πολλαπλές δυσκολίες. Κηρύσσει το Ευαγγέλιο του Σταυρού και της Αναστάσεως, της ειρήνης και της ελπίδας, κατηχεί, λειτουργεί, χειροτονεί, παρηγορεί, φροντίζει για τη θεραπεία των ασθενών, των ορφανών, των εν ανάγκη ευρισκομένων. Έτσι έχει κερδίσει τον σεβασμό της πλειοψηφίας του λαού μας. Ο Θεός του χάρισε αντοχή για να υπομένει τις επανειλημμένες άδικες επιθέσεις των αλβανικών εθνικιστικών κύκλων και ασφαλώς δεν πρόκειται να λυγίσει με τις συκοφαντίες, που εξυφαίνονται από ακραίους ελληνικούς κύκλους.

Την απρεπή εμπάθεια των συντακτών του «Γραφείου» δείχνει ο δόλιος υπαινιγμός, με τον οποίο προσπαθούν να διαστρέψουν τα πιο φανερά πράγματα. Σχολιάζοντας όσα δημοσιεύσαμε για το πασίγνωστο ποιμαντικό του έργο, γράφουν: *«τί ωφελεί το όποιο «ιεραποστολικό, εκπαιδευτικό, εκδοτικό...» έργο, εάν αδιαφορήσει για το σπουδαιότερο, την καταπολέμηση της αιρέσεως και την προφύλαξη του ποιμνίου του από την αίρεση; Τί ωφελεί να κτίζουμε ναούς*

καθ' ον χρόνον γκρεμίζονται ψυχές, που αξίζουν περισσότερο από όλο τον κόσμο;». Πώς συμπέραναν ότι ο Ποιμενάρχης μας δεν ενδιαφέρεται για τις ψυχές των ανθρώπων; Όπου κι αν διακόνησε, - στην Ελλάδα, στη Γερμανία, στην Αφρική, σε όποια χώρα πέρασε, τελικά στην Αλβανία - αγωνίστηκε κυρίως για τις ανθρώπινες ψυχές' για να οδηγηθούν στον Χριστό, να γίνουν συνειδητά μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ένα [14λεπτο βίντεο](https://www.youtube.com/watch?v=fYDV0IDxMM4&t=) (https://www.youtube.com/watch?v=fYDV0IDxMM4&t=) με λόγους, κηρύγματα και μηνύματα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου εδώ στην Αλβανία είναι αρκετά εύγλωττο.

Μόλις πριν τρεις ημέρες ένας επώνυμος αυτή τη φορά, πρωτοπρεσβύτερος της Μητροπόλεως Πειραιώς ξεπέρασε σε υβριστικό μένος τους συντάκτες του «Γραφείου». Παραβλέποντας ότι εμείς οι Ορθόδοξοι στην Αλβανία ζούμε σε πολυθρησκευτική κοινωνία με πληθυσμό άνω των 80% διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, κατηγορεί τον Αρχιεπίσκοπό μας με επιπολαιότητα και θρασύτητα οτι: *«Διοργανώνει συμπόσια μέ έκτός Έκκλησίας άλλοθρήσκους, προκειμένου νά καλλιεργήσει τήν αρχή τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκείων' καί τήν διαθρησκειακή ψευδοενότητα ὡς φυσικό καί ἐπόμενο ἀποτέλεσμα τῆς παγκοσμιοποίησης τῶν θρησκείων. Συμμετέχει, ὡς διαθρησκειακός συγκρητιστής, σέ πλεῖστα ὄσα παγκόσμια διαχριστιανικά καί διαθρησκειακά forum, διαμηνύοντας τήν ψευδοένωση τῶν πάντων στό ὄνομα πάντα τῆς ἀγαπολογίας, πού εἶναι ὁμως ψευδοαγάπη, διότι ἀπουσιάζει ἡ Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Χριστός»*.(π. Ἄγγελος Αγγελακόπουλος, 4.2.2019).

Το αλαζονικό ύφος του κληρικού αυτού είναι ανατριχιαστικό. Ακολουθεί την ηδονιστική τάση των αντιεξουσιαστών να κατασκευάζουν όρους με αρνητικές συναρτήσεις (π.χ. αγαπολογία, οικουμενιστές) και να τις εκτοξεύουν σαν βόμβες μολότοφ εναντίον όσων διαφωνούν μαζί τους και τους στοχοποιούν. Στη μακροχρόνια διακονία του ο Αρχιεπίσκοπός μας δεν παύει να τονίζει την έν Χριστῷ αγάπη, την υπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως αγάπην τοῦ Χριστοῦ (Εφεσ. 3: 19). Σταθερά τον ακούμε να επαναλαμβάνει τα προσφιλή του χωρία : «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ» (Α΄Ιω. 4:16) και «οὔτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ιω. 3:16). Την ακλόνητη αυτή πεποίθηση του Αρχιεπισκόπου, ο π. Ἄγγελος την ειρωνεύεται αποκαλώντας την υποτιμητικά «αγαπολογία». Ενοχλείται από την ευρύτατη εκτίμηση και τον

σεβασμό των Χριστιανών ανά την υφήλιο για τον Αρχιεπίσκοπό μας και εκσφενδονίζει δηλητήριο για να τον πλήξει.

Την εποχή που ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας μας αγωνιζόταν μέσα σε φοβερές συνθήκες για να ανασυγκροτήσει σε έδαφος ολισθηρό την Ορθόδοξο Αυτοκέφαλο Εκκλησία της Αλβανίας, οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές όχι μόνο δεν προσέφεραν «ποτήριο υδάτος ζώντος», αλλά αποδελτίωναν αποσπασματικές φράσεις από τις χιλιάδες σελίδες βιβλίων, συνεντευξέων και μηνυμάτων του και κατά την πρακτική των μυστικών υπηρεσιών τον «φακέλωναν», ώστε εν καιρώ να τον πλήξουν. Ένα απλό παράδειγμα της τελευταίας παραποιήσεως, που επιχειρείται στο μακροσκελές κείμενο των 54 σελίδων: ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος κατακρίνεται για τις φράσεις: *«Και οί μή Χριστιανοί, οί έθνικοί, οί άλλόθρησκοι, ανήκουν άοράτως στην Έκκλησία. Είμαι τά έθνη συγκληρονόμα καί σύσσωμα και συμμετοχα τής έπαγγελίας αύτοϋ (τοϋ Θεοϋ) έν τῷ Χριστῷ»* (Έφεσ. 3, 6). (Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος Γιαννουλάτος, *Ίχνη από την αναζήτηση τοϋ ύπερβατικοϋ*, έκδ. Ακρίτας, 2004, σσ. 423-424). Όμως αυτές οι φράσεις δεν είναι του Αρχιεπισκόπου αλλά του διακεκριμένου Καθηγητού της Δογματικής, της Θεολογικής Σχολής Αθηνών Ιωάννου Καρμίρη, όπως δηλώνεται στην αναλυτική παραπομπή υποσημειώσεως της σελ. 424. Θα ήταν κουραστικό για τον αναγνώστη, αλλά και ανώφελο, να συνεχίσουμε να σχολιάζουμε όσα αναφέρει ο συντάκτης του εν λόγω κειμένου.

Μια ακόμη επισήμανση: Ο Αρχιεπίσκοπός μας δεν απέκρυψε ποτέ την συμμετοχή του στην Οικουμενική Κίνηση. Διευκρίνισε ότι ανέκαθεν ενεργούσε ως εντεταλμένος παλαιότερα της Εκκλησίας της Ελλάδος και αργότερα της Εκκλησίας της Αλβανίας. Έχει πάντοτε καταθέσει με θάρρος την Ορθόδοξη άποψη και μαρτυρία. Το γεγονός ότι εξελέγη σε ανώτατες διεθνείς θέσεις δεν χρειάζεται να μας το αποκαλύψουν οι όψιμοι κατήγοροί του. Το καταγράφουν όλες οι Εγκυκλοπαίδειες που καταχωρούν την βιογραφία του· και συνοπτικά παρατίθεται σε όλα τα βιβλία του. Με απλότητα μετείχε στα διάφορα διεθνή περιβάλλοντα, με τη βεβαιότητα ότι η Ορθοδοξία δεν κινδυνεύει όπου και αν βρεθεί. Όπως το διαμάντι παραμένει αναλλοίωτο σε οποιεσδήποτε συνθήκες.

Οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές, ζώντας στο στενό φαρισαϊκό περιβάλλον τους, είναι φυσικό να μην συμφωνούν με τα ανοίγματα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, με τις απόψεις του περί αγάπης που δεν γνωρίζει σύνορα. Με την άνεσή του να αναστρέφεται με ανθρώπους που γεννήθηκαν σε χώρες διαφόρων θρησκευτικών πεποιθήσεων και να προσεγγίζει αμαρτωλούς και τελώνες, καλούς και παραστρατημένους.

Πάντως, μέχρις ότου οι εν λόγω αντιεξουσιαστές πραγματοποιήσουν τις φαντασιώσεις τους να συγκαλέσουν Πανορθόδοξο Σύνοδο, η οποία, όπως ελπίζει ο ζηλωτής κληρικός και οι σύν αὐτῷ «θά καταδικάσει τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης» (άραγε ποιος τάχα θα τη συγκαλέσει και από ποιους θα συγκροτηθεί αυτή η «Πανορθόδοξος Σύνοδος»;) ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας και οι υπόλοιποι περίπου 300 Ιεράρχες, οι οποίοι μετείχαν στην Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Ορθόδοξου Εκκλησίας, θα συνεχίσουν ασφαλείς και ειρηνικοί τη θεόδοτη διακονία τους.

Εν τω μεταξύ όλοι εμείς οι Ορθόδοξοι εδώ στην Αλβανία δεν θα παύσουμε, μαζί με τον Προκαθήμενό μας να δεόμεθα «ὑπέρ τῶν μισούντων καί ἀγαπώντων ἡμᾶς».

Κλείνουμε οριστικά αυτή τη συζήτηση υπογραμμίζοντας τη δεύτερη θλιβερή παγκόσμια «πρωτοτυπία». Από τη μια πλευρά το Γραφείο της εν λόγω Μητροπόλεως εκτοξεύει, μέσω ιστοσελίδων, υβριστικές επιθέσεις εναντίον ενός αξιοσέβαστου Προκαθημένου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, εν συνεχεία πρωτοπρεσβύτερος της ίδιας Μητροπόλεως, επιχειρεί νέα θρασεία προσβολή. Από την άλλη πλευρά ο αρμόδιος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης της μαζί με τον τοπικό Άρχοντα του Πειραιά, απευθύνουν εγκωμιαστικούς λόγους στον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας και τον προσκαλούν με [επίσημη επιστολή \(σε PDF\)](#), για να τον παρασημοφορήσουν με τις ανώτατες τιμές.

Παραθέτουμε ολόκληρη την επιστολή επισυνάπτοντας και φωτοτυπία του αντιγράφου της:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Δραγάτη 12
185 35 ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Ακτή Θεμιστοκλέους
185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Τῆ Α. Μακαριότητι
Τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Τυράνων
καί πάσης Ἀλβανίας
Κυρίῳ Κυρίῳ ΑΝΑΣΤΑΣΙῶ
Εἰς ΤΙΡΑΝΑ

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ἡ ναύλοχος πόλις τοῦ Πειραιῶς, ἔχουσα τὴν ἰδιαιτάτην τιμὴν νὰ ἀποτελῇ τὴν Ὑμετέραν γενέτειραν, ὀλοθύμῳ ἐπιθυμεῖ, τόσον ἡ Δημοτικὴ Αὐτῆς Ἀρχή, ὅσον καὶ ἡ κατὰ Πειραιᾶ συνεκλεκτὴ, ὅπως τιμήσῃ τὴν Ὑμετέραν Θεοτίμητον καὶ Γεραρὰν Μακαριότητα, τὴν κλειῖζουσα τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ χάριτι Θεοῦ ἀναγεννήσασα ἐκ τέφρας, τὴν κατὰ Ἀλβανίαν Ἐκκλησιαστικὴν ὀλκάδα Αὐτῆς.

Ἐν ταυτῷ, διὰ τῆς τιμῆς εἰς τὸ Ὑμέτερον Σεπτὸν Πρόσωπον τιμᾶται ὁ ἀληθὴς ἀνθρωπισμὸς καὶ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ζεῖδωρον μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τὸ ὅποιον μετ' ἀφάτου πιστότητος, ὑπομονῆς καὶ ἐπιστήμης διακονεῖτε.

Ὅθεν θερμῶς παρακαλοῦμεν, γνωρίζοντες Ὑμῖν ὅτι θα ἀπονεύωμεν εἰς Ὑμᾶς ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν ἀνωτάτην τιμητικὴν διάκρισιν Αὐτῆς, τον χρυσοῦν Σταυρὸν μετ' ἀστέρος τοῦ πολιούχου ἡμῶν Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐκ μέρους δε τοῦ Δήμου Πειραιῶς τὴν ἀνακήρυξιν ὡς ἐπιτίμου δημότου τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος μετὰ τῆς χρυσοῦς κλειδὸς τῆς Ὑμετέρας γενετείρας, πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ὅπως ἀποδεχθῆτε τὴν ἡμετέραν πρόσκλησιν καὶ καθορίσητε τὴν σχετικὴν ἡμερομηνίαν τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλοῦς ἐπισήμου ἐπισκέψεως.

Ὑψίστη εὐλογία δέ, διὰ τε τὸν εὐαγγῆ κληρο καὶ τὸν φιλόχριστον λαόν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς θὰ ἀποτελέσῃ ἡ λειτουργικὴ ἀναφορά «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» τῆς Ὑμετέρας πεπνυμένης Μακαριότητος εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν τῆς Παναγίας Τριάδος Πειραιῶς.

Ἀναμένοντες μετὰ πολλῆς ὑϊκῆς ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης τὴν Ὑμετέραν ἀπάντησιν, θὰ καταρτίσωμεν τὸ σχετικὸν διήμερον ἢ τριήμερον Πρόγραμμα ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ὑμετέρας Γραμματείας.

Κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν Δεξιάν καὶ ἐξαιτούμενοι τὰς Ὑμετέρας Θεοπειθεῖς εὐχὰς διατελοῦμεν.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ	πάνν εὐλαβῶς
(υπογραφή)	Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἰωάννης Μώραλης	(υπογραφή)
	ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Καιρὸς νὰ τεθεῖ τελεία καὶ παύλα στὴν πρωτάκουστη, διπλὰ «πρωτότυπη», αὐτὴ ἱστορία.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Τυράνων
7 Φεβρουαρίου 2019*